

триемъ отъ историята много мръсни прѣувеличения, като напримѣръ, че нѣкой си лѣтописецъ билъ видѣлъ Луара да била течала съ кървави вълни, другъ се заема да описва механизмътъ на една гилотина, която терориститѣ биле употрѣбявали за колективни гилиотирования; а трети най-сетнѣ расправя, че е била устроена въ Медонския замокъ фабрика за джбяние на човочески кожи. Повечето отъ тие нелѣпи легенди, породени отъ ненавистта и прѣскани отъ невѣжеството сж измислици на емигрантитѣ и на чуждитѣ офицери; тѣ се распротрапяваха съ сжщата цѣль, както и фалшивитѣ ассигнации, лжжливитѣ нумера на *Moniteur*'а и клѣветническитѣ пасквили; тѣ заразяватъ историята. Може да се напише цѣль томъ съ подобни лжжи хвърлени врѣхъ революцията. Твърдѣ много злини и прѣстжпления и безъ това ставаха за да не е нужно да се прибѣгва до измислици.

Монтаняритѣ и парижката община, които се бѣха съединили за да свалятъ Жирондинцитѣ, като останаха сами скоро почнаха борбата кой отъ тѣхъ да ржководи революционното движение. Въ общината ржководяща роль играеше една доста странна секта, която разнаше отъ Жирондинцитѣ по цинизма на язика си, по привичкитѣ и костюмътъ си, но която само по една прилика бѣ сходна съ тѣхъ, а именно по отричанието на религията. Чловѣкъ който бѣ далъ името си на тая секта бѣ Хеберъ, извѣстенъ въ литературата подъ името *отецъ Дюшенъ*, който не се отличава съ нищо, нито съ талантъ, нито съ характеръ, нито съ храбрость, нито съ нравственость.

Тия сектанти искаха да се затворятъ всичкитѣ черкови и да се прѣвърнатъ въ складове, да се развалятъ всичкитѣ публични градини и да се развѣждатъ въ тѣхъ картофи. Тѣ склониха конституционния парижски епископъ Хобель и неговитѣ викарии да се отречатъ прѣдъ Конвента отъ вѣрата и длжжноститѣ си. Когато